

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

Câu chuyện của anh Phạm Văn Thành, một người tù cộng sản trong nhóm 520 Xuyên Mộc kể trên, là một điển hình đáng cho chúng ta suy gẫm về ý chí kiên cường, quyết không chấp nhận sự ngạo mạn của kẻ cầm quyền cộng sản... Tôi nói đó: Ngày 15 tháng 12 năm 2007 vừa qua, sau hơn 30 năm lưu lạc sống rải rác khắp nơi, nhóm tù cộng sản 520 Xuyên Mộc mới có cơ hội qui tụ về thành phố Houston tham dự buổi họp mặt đầu tiên. Tôi không phải là thành viên trong nhóm, nhưng hẳn hẳn đã tham dự buổi họp mặt đầu tiên và tràn đầy tình huynh đệ này. Tôi gặp lại một số bạn cũ cũng như đồng nghiệp thêm nữa anh em mới trong dịp này mà tên mới người đi kèm theo một biệt danh dí dỏm như: Hoàng "xà lim", Hí "Hilton", Dũng "Sún", Hí "V", Toàn "chí chóc"... Đồng nghiệp hẳn hẳn trong số người đi tôi đồng nghiệp thì ngày hôm đó là anh Phạm Văn Thành. Sau đó đồng nghiệp nghe chính anh và những bạn bè trong nhóm kể lại câu chuyện đồng nghiệp đã có một không hai của anh. Thú thật tôi bị cuốn hút vào câu chuyện hấp dẫn này ngay từ đầu nên đã xin phép anh Phạm Văn Thành đồng nghiệp viết lại nó. Mời quý vị theo dõi câu chuyện đồng nghiệp đã kể sau đây của người tù cộng sản nhóm 520 Xuyên Mộc có tên Phạm Văn Thành mà các bạn tù đã thân thiết gọi cho anh cái biệt danh là: Thành "trên trên".

Kể từ sau ngày trình diện tập trung cộng sản, các sĩ quan chấp hành cũ đã phải trải qua nhiều tập trung khác nhau như Trại Ngạc, Trại Pan, Cà Tum, Long Thành, Suối Máu ...v...v... những năm 1979, một đợt chuyển trại nữa lại xảy ra. Trong đợt này có 520 sĩ quan chấp hành QLVNCH bị chuyển về trại Xuyên Mộc thuộc Bà Rịa, Vũng Tàu. Trại Xuyên Mộc này từ trước chỉ chấp hành tù hình sự, nên nhóm tù sĩ quan cộng sản bị chuyển về đây cũng phải chịu chung sự quẫn khổ vất vả, tàn ác giết hại như qui định dành cho các trại hình sự. Mời quý vị biết trại Xuyên Mộc này đồng nghiệp khó khăn hơn nhiều so với các trại cộng sản mà họ đã qua trải qua đây. Bạn Công An quân giáo trại vì quen thói đánh đập tù hình sự, nên cũng đánh đập tù sĩ quan cộng sản rất dã man mới khi có ai phạm vào nơi qui định trại, dù là những lỗi rất nhỏ. Những hình phạt khốc liệt như cùm giò, xà lim bó đói cả tháng trời... hoặc hình phạt cầm cán bộ quân giáo xúm lại đánh đập đồng nghiệp anh tù cộng sản vô phúc nào đó là hình phạt xảy ra hàng ngày... Chính những điều này đã đẩy lên sự bất mãn trong nhóm tù cộng sản 520 Xuyên Mộc và càng làm rõ nét thêm sự gian trá xảo quyệt của cái chính sách gọi là "Khoan Huân Nhân Đạo" mà chính quyền cộng sản lúc nào cũng rêu rao.

Một số tù bị đồng nghiệp chấp hành trại. Khoảng giữa năm 1979, một vụ tập chấp hành súng trại trại trại xảy ra ở trại Xuyên Mộc. Tham gia trong kế hoạch chấp hành súng trại trại này gồm có 5 người là: Thiên, Tài, Thành, Đức và Khanh, trong đó người chỉ huy là Thiên, một sĩ quan Trinh Sát Dù. Sau nhiều lần bàn bạc cũng như theo dõi những thói quen của các vệ binh, cán bộ mới ngày khi ra lao động bên ngoài. Tập chấp hành này quy định đồng nghiệp hành động vào lúc hết giờ lao động trong một ngày đã đồng nghiệp, khi các tù cộng sản xếp hàng chuẩn bị trại trại. Nhiệm vụ đồng nghiệp phân công rõ ràng cho từng người, ai có nhiệm vụ gì. Những đồng nghiệp là "Người tính không bằng Trại tính". Câu nói đó xem ra không phải là một câu nói vô duyên cả... Đồng nghiệp lúc sắp ra tay hành động thì một trại trại trại xảy ra trái với dự định thì kế hoạch phải hủy bỏ ngay lập tức, chấp hành khác an toàn hẳn. Sau khi một người trong tập chấp hành đồng nghiệp đồng nghiệp đồng nghiệp đồng nghiệp, ai nghĩ

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

yên chí xấp hàng đi về trại, thì Thiên người đồng đội cùng đi, vào một phút chốc quan nào đó, họ có thể anh ta thay thế cho một người khác khó có được niềm tin hai... đã quyết định nhún công và chấp thuận súng của một vị binh lính đó. Trong lúc hai bên còn đang đồng ý thì Thiên bắt các vị binh khác xông lên bắt tất cả, ngay cả tên vị binh bắt Thiên chấp thuận cũng trúng đạn bắt sống. Tài lính đó bắt chấy cũng bắt bắt luôn sau đó. Ba người còn lại trong trại là Thanh, Đức và Khanh lúc bấy giờ đang ở phía sau hoàn toàn không chú ý gì cho việc này cả, nên không ai trợ tay giúp họ giúp gì được cho Thiên và Tài. Lúc đó anh nào cũng đang mang trong người một ruột ruột đồng đội cùng đi, bắt thành lính thay Thiên ra tay hành đồng... rồi súng nổ... rồi Thiên và Tài bắt bắt ngã... sợ việc xảy ra nhanh quá! Nghĩ là mọi việc đã bắt bắt, rồi thì nào cũng sợ bắt xét bắt nên ba người cũng vội bung ra chấy... Quân vị binh cùng sấn truy lùng ngay sau đó... Kết quả Thanh và Đức bắt bắt và bắt đánh thế thật. Chỉ có Khanh may mắn chấy thoát được. Về trại trại này không những làm xô xát tất cả đám tù cộng sản còn lại, mà cả ban chấp hành trại và quần áo cũng xô xát, rúng đồng không kém. Ngay sau đó, họ thay quần lý tù càng siết chặt hơn... rồi qui trại đưa ra càng khó khăn hơn và kết luận mọi đồng đội ban hành đồng đội phó vị bắt bắt ai phạm tội qui tội càng tàn bạo hơn trong suốt... Tuy thế cũng không làm cho các tù nhân cộng sản hoảng. Ít ra là đội vị một người: Đó là anh Phạm Văn Thanh.

Anh Phạm Văn Thanh trẻ đây là Thiệu Ủy Phân Chi Khu Trại đồng đội ở đóng tại tỉnh Long An. Anh là người miền Bắc di cư, hiền lành, ít nói và là một tín đồ Công Giáo rất ngoan đạo. Những người không ai ngờ rằng vị ngoài hiền lành, ít nói của anh lại ở tầng mặt ý chí sắt đá vị những quyết định táo bạo khó có ai bì được. Sau khi trại trại ở Suối Máu chuyển về Xuyên Mộc, đồng đội sấn quần thúc tàn bạo của đám Công An đã đội xảy ra và các vị tù cộng sản như thú vật... thì anh đã nảy ra ý định trốn trại. Tuy nhiên anh chấp nhận khó khăn khi mình thì đã xảy ra vị trại 5 người kể trên chấp thuận vị trại bắt bắt rồi. Việc này xảy ra bắt bắt anh phải tìm thể đình hoãn khó khăn của mình rồi, chấp mọi việc yên ổn, đồng đội xuồng hốt rồi mọi tính được.

Qua năm 1980, chuyển 5 người âm mưu chấp thuận trốn trại đội đã êm. Mọi sinh hoạt trại trại bình thường. Lúc bấy giờ vào mùa thu họ chấp thuận nên tất cả công tác lao động của trại chấp thuận là làm việc trên ruộng rẫy và phải nên các vị binh đi theo canh gác tù chấp thuận trung tâm ruộng rẫy. Lúc đồng đội này, Phạm Văn Thanh quyết định thế hi vọng ý định của mình. Anh nhận thấy nếu vị trại trại có nhu cầu người tham dự sẽ không được an toàn cho lắm. Tuy rằng vị có nhu cầu người thì sẽ có sự giúp đỡ lẫn nhau trong khi hành đồng cũng như trên bảng đồng đội trốn tránh trong ruộng, những đồng đội thế khó khăn cũng đồng đội nếu mọi việc không hoàn toàn ăn khớp vị nhau, những đồng đội chấp thuận 5 người bắt bắt tù trại đây. Do đó Phạm Văn Thanh quyết định thế hi vọng vị đào thoát mặt mình và không bàn vị ai vị ý định của mình cả. Theo như sự tính toán của anh, đồng đội chấp thuận vị bắt bắt thì không còn gì để nói, phải chấp thuận như mọi người. Còn nếu trại thoát được thì chỉ cần vài ba ngày rồi trong ruộng là có thể thoát ra được do việc chú ý bắt bắt đồng đội, đồng đội đồng đội không cần thiệt lắm. Về đội mọi sinh hoạt hi vọng trong ruộng 2, 3 ngày không phải là một việc khó khăn lắm đội vị một sĩ quan, nhất là đội này anh đã đồng đội huấn luyện trại trại. Kinh nghiệm anh đã thay qua trại vài âm mưu trốn trại bắt bắt trại đây ở các trại khác cũng chỉ vì bất cần vị quần áo phát giác ra việc đồng đội chấp thuận khó khăn... Nên anh quyết định không chú ý gì cả cho phạm tội đồng đội. Mọi buổi sáng đi ra lao động, chấp thuận chút ít thế ăn mang theo trong ngày, bình thường như và con dao đồng đội phát cho vị lao động là đội. Về trại thế lúc nào cũng sấn sàng như thế anh kiên nhẫn chấp thuận đội,

ngày này không được thì chờ qua ngày khác... Mọi sinh hoạt trong trại vẫn đều đặn như bình thường, không ai may mắn nghĩ ngợi đến anh cả. Cuối cùng rồi thì cũng đến. Ba ngày trước, lúc được giao công tác thu hoạch trên ruộng bắp. Mọi người ai nấy đều lui cui bận rộn với công việc, 2 tên vệ binh đi theo canh giữ thì đang ngồi tán gẫu với một tên vệ binh khác ở phía xa. Thấy lúc không ai chú ý tới, Phạm Văn Thành liền dùng dao thép rơm rốp và thân cây bắp cao che khuất liền nhanh vào sâu bên trong và biến mất ngay.

Sau khi băng qua ruộng bắp và vào được trong ruộng, Phạm Văn Thành càng đi càng xa càng tới khu vực nhòm ngó của trại Xuyên Mộc. Sau đó anh nhòm ngó đi theo kế hoạch đã tính toán trước. Anh không đi về hướng Bà Rịa, Vũng Tàu mà đi ngược lại Xuyên Mộc đi về Bà Rịa gần hơn; người con anh đã quyệt đôn chôn con đường về hướng Gia Kiêm, Đường Nai xa hơn để đi. Có hai lý do khiến anh chôn con đường dài hơn, đường nghĩa vụ vì khó khăn hơn vì: Thứ nhất anh có thể đánh lừa hướng truy đuổi của các cán bộ vệ binh Công Sản, ít ai ngờ anh sẽ chôn con đường xa hơn sau khi trốn trại. Thứ hai Bà Rịa, Vũng Tàu anh không có ai là thân nhân quen biết để có thể giúp đỡ. Còn nếu đi đến hướng Gia Kiêm, thì anh có ông anh đang ở đó, sẽ nhờ ông anh này giúp đỡ cho bằng cách tiếp...

Đã quyệt đôn nhòm ngó thì trốn được, nên anh cần cần vào điểm chuồn của núi Chông Chan xa hơn để đi. Ban ngày thì cần nhòm ngó mà đi. Đêm đến thì anh tìm cách leo lên một nhánh cây lớn để tránh thú dữ, nghe chút đôn nhòm ngó sự chuyển động và ánh sáng liền leo xuống tiếp tục cuộc hành trình đào thoát... Một ít tiếng thì mang theo cho ngày lao động hôm trước và trái bắp bắp lúc còn trong ruộng cũng giúp anh thoát được con đói hành hạ. Tuy nhiên dù lúc nào cũng căng thẳng, một đêm lẫn người nhòm ngó anh không dám nghỉ ngơi lâu vì sợ một quá quên luôn... Khi nào một lần anh mới dám tìm kiếm rơm người nghỉ ngơi chút đôn nhòm ngó sự, còn liền thì anh cần bận rộn đi miệt. Về đi anh về của nguy hiểm và tận hưởng như được vũ tinh thần: "Phạm Văn Thành ơi! Mày phải cần nghỉ ngơi. Không được nghỉ... Mày đã trốn thì phải trốn cho thoát, chớ là chết trong ruộng, dùng để bắt liền, chúng nó sẽ hành hạ mày thể thể m còn hơn chết nữa.... Chúng nó đang đuổi theo phía sau đó. Không được nghỉ... Cần nghỉ ngơi... Cần nghỉ ngơi. Qua khỏi khu ruộng này là an toàn rồi..." Cần thì anh về len liền đi, về tận hưởng như, khuyến khích mình như thế. Gặp khu gai góc thì dùng dao phát quang xuyên qua cỏ tìm cách né tránh rồi cần nghỉ ngơi theo hướng cũ để khỏi bị lạc quá xa. Một đôi khi gặp sự thì dò tìm chôn con đường về qua, rồi về một mây cho tận hưởng người liền rồi cần thì về sự đi tiếp... cuối cùng sau 3 ngày 2 đêm thì anh đã sắp ra khỏi ruộng, gặp đường quẹo liền rồi.

Núp vào một bụi cây rơm rốp, Phạm Văn Thành hướng một về phía bìa ruộng, cần thì quan sát kế đường tận chung quanh. Tận đây, tận nhiên anh đã có thể nghe tiếng xe cần chuyển ngang qua nên đoán cần phía trước là quẹo liền. Theo như vị trí hiện tại cần anh đang đứng so sánh với bóng dáng của núi Chông Chan ở phía trước cần, thì anh đoán mình còn cách Gia Kiêm, điểm anh muốn đến, không bao xa. Nghe tiếng xe cần tận nhiên anh không dám mở hiềm đi ra quẹo liền vào lúc này. Trại hãy còn sáng liền. Nhìn liền quẹo áo trên người liền bắp bắp, một vài bụi gai góc, cây cần mọc rách nát te tua liền da tận bên trong, anh tận nhiên: "Về liền đường thể thể như vậy, rồi có ai bắt gặp cũng liền nghỉ ngơi!". Anh kiên nhẫn người đến người vào trong một góc khuất cần bắp rơm nghỉ ngơi cần một trốn liền. Ý nghĩ sắp gặp đường người thân và thoát khỏi cần tù đầy làm anh nôn nao trong dạ, cần tận nhiên mong cho một trốn liền tận sự tiếp cần đi.

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

Khi Phạm Văn Thành lặn mò tìm đồ đạc tại nhà người anh họ Gia Kim thì trời đã khuya rồi. Trên đường đi, anh tránh né hết những bóng dáng người đi đường xa nên không ai phát giác ra anh cả. Khi về phía điểm hẹn, chúng ta cũng có thể đoán được là ông anh của Phạm Văn Thành sẽ đứng chờ ở đâu đó. Nhưng khi biết được em mình trốn trốn rồi về. Sau khi trao đổi với nhau vài câu, Phạm Văn Thành cho biết là không thể đi đây vì không an toàn. Anh nhớ ông anh cấp trên của họ Hai Nai nói anh có một bà cô đang sống ở đó an toàn hơn vì họ Hai Nai không ai biết gì về anh trốn ở đây hết. Thế là sau khi tắm rửa, thay quần áo, ăn uống qua loa lấy số, hai anh em chèo nhau trên một chiếc Honda lên đường đi ngay trong đêm khuya về Hai Nai.

Như chúng ta đã biết, Hai Nai là một xã đạo đức lập ra sau khi phong trào di cư từ miền Bắc vào Nam năm 1954. Cộng dân ở đây hầu hết theo đạo Công Giáo, rất sùng đạo và đức biết có tinh thần đoàn kết rất cao. Ngay cả sau năm 1975, khi cộng sản nắm chính quyền cũng gặp rất nhiều khó khăn trong việc cai quản và áp đặt chính sách lên xã đạo nơi này. Chính nhờ thế ở quê nhà bà cô, Phạm Văn Thành cảm thấy rất an toàn. Không một ai thắc mắc, đừng gì đến anh hết. Lúc bấy giờ về con của anh vẫn còn ở với gia đình bên quê tại Long An. Anh dặn người anh và bà cô đừng nói cho về con anh biết tin, vì chắc chắn sau khi phát giác anh trốn trốn, họ sẽ báo về địa phương truy lùng anh. Cộng kiên nhận đi một chuyến lên đường đầu đó rồi sẽ cho gia đình biết sau cũng không muộn. Phạm Văn Thành ở nhà bà cô được hơn 2 tháng, mới vì việc vẫn yên ổn, thuận lợi. Lúc đó anh mới nghe người báo tin cho về con ở Long An lên Hai Nai gặp một.

Vào thời điểm này phong trào vượt biên đã rầm rộ lắm rồi. Gia đình bàn với nhau là trốn đi tìm anh không thể ở VN được, bằng mọi cách phải cho anh vượt biên ra khỏi VN. Nhưng trong khi chờ đợi tìm được đường dây để vượt biên thì cũng phải kiếm việc gì làm để sống chờ đâu thì về mãi nhà bà cô được. Cũng may lúc đó có một gia đình người quen đang làm rẫy ở khu kinh tế mới Cây Gáo, Trảng Bom. Gia đình này sẵn lòng giúp đỡ và khuyên anh nên về ở chung với họ làm rẫy trong khi tìm đường vượt biên. Vùng Cây Gáo lúc bấy giờ là một vùng mới khai phá, cộng dân hầu như tập trung ở đây lập nghiệp, sống chung yên bình làm rẫy. Không ai biết quá khổ của ai và cũng chẳng ai thắc mắc gì ai cả. Ngay chính quyền địa phương cũng rất dễ dãi với mọi người vì họ đang có chiến dịch khuyến khích người dân về vùng này khai phá, trồng trọt tăng gia sản xuất thêm... Nơi đây đúng là một nơi lý tưởng để Phạm Văn Thành ẩn thân trong khi chờ đợi vượt biên. Thế là anh bỏ về con quê tại quê Long An, còn một mình anh đi lên khu kinh tế mới Cây Gáo tá túc ở nhà người quen ở đây, ngày ngày vác cuốc ra rẫy làm ruộng che mắt thiên hạ. Trong khoảng thời gian này, anh dò tìm mua được một chiếc máy "Chợ Minh Nhân Dân" giá với một tên khác. Nhờ thế chính quyền địa phương ở Cây Gáo, Trảng Bom cũng không thắc mắc gì về anh, mọi sự đi lại của anh như thế cũng dễ dàng.

Kéo dài như thế cũng hơn năm trời, anh về địa điểm tập trung làm rẫy về địa điểm tìm kiếm đường dây vượt biên. Cuối cùng có người đi giới thiệu anh về một chỗ nghe và cũng là người tiếp xúc. Sau nhiều lần đi lại tìm hiểu kỹ hơn... anh đóng tiền cho chỗ nghe và chờ đợi ngày xuất phát. Tuy nhiên chuyến này anh đã bị gặp! Đến ngày xuất phát, chỗ nghe âm thanh ra đi về anh lại không thông báo tiếng nào cả. Trời bắt đầu mưa, chuyến vượt biên đó cuối cùng bị đổ bể. Người tiếp xúc nghe báo Công An bắt còn tất cả những người tham gia đều bị bắt lại hết... cũng may, nếu anh tham dự trong chuyến này thì cũng bị bắt luôn rồi. Thế đấy đúng là số Trời! Không ai có thể nói

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

trở về quê. Sau lần bị gọt này, tôi bị mất hết, Phạm Văn Thành không còn đủ khả năng tham gia vào một chuyến vượt biên nào nữa. Anh đành bàn với vợ con gom góp một ít tiền lên khu kinh tế mới Cây Gáo, Trường Bom an phận làm ăn sinh sống. Gia đình anh tiếp tục làm rẫy thêm một thửa ruộng nữa, sau đó tìm được một việc khác tiếp tục đi đôn: Đó là nghề đi bán và bán một ít rau củ. Tuy nghề này cũng vất vả, chi phí cho lý công làm lãi, nhưng tính cần cù nhẫn nại, chịu khó chịu khách hàng... nên một quen càng ngày càng đông, gia đình anh nghề cũng dần dần trở về.

Năm 1989, chính quyền địa phương Cây Gáo, Trường Bom có chính sách kêu gọi xét cho những người địa phương "lưu" vào học khu trường. Những người được kêu gọi xét những đó phải chứng minh được là mình thuộc diện lao động sản xuất... Theo lời anh Phạm Văn Thành kể thì lúc đó gia đình anh không còn làm rẫy nữa mà chuyên bán rau củ. Công việc này chính quyền địa phương coi như không hợp lệ trong việc kêu gọi xét vào học khu? Những có lẽ như gia đình anh tiếp tục ngày đi và về bà con xóm giềng rất tốt nên ai nghĩ đến trường mới. Bị từ chối chuyển học của anh, một người láng giềng tên Long trước đây là Trường Sĩ QLVNCH thuộc số đoàn 5 bị binh đã giúp cho anh được tên để rẫy của mình để anh có thể chứng minh được với chính quyền địa phương gia đình anh là một gia đình thuộc diện lao động sản xuất... Như thế gia đình anh mới được cho vào học khu. Mỗi tối bây giờ Phạm Văn Thành vẫn nhớ tới cái ơn giúp đỡ của ông Trường Sĩ Long tốt bụng này. (Nhưng chúng đã biết, sau 1975, chính quyền cộng sản áp đặt ra chế độ học khu như một hình thức kiểm soát người dân và nhu cầu. Những người không có học khu trường sẽ gặp rất nhiều khó khăn để với chính quyền địa phương. Vào trường học những người như anh Phạm Văn Thành, việc vào được học khu trường, cũng được nghĩa với việc sống một cách an toàn, hợp pháp, khó có ai có thể truy lùng ra gốc tích trên trái của anh ngày trước). Tất đó anh và gia đình cần an phận ngày ngày tiếp tục chế độ rau củ đi bán nuôi sống gia đình...

Nếu câu chuyện của anh Phạm Văn Thành chỉ có thế thì cũng chẳng có gì quá đáng biết. Chúng ta xem như anh đã thành công trong việc trên trái, sống được yên ổn, tên gọi và cuộc sống cùng an phận sinh sống với gia đình một địa phương khác không ai hay biết gì hết... Nếu chỉ có thế thì chúng ta có thể chấp nhận đây. Tuy nhiên câu chuyện của anh còn nhiều điều kỳ lạ và phần lớn kể tiếp một chính là phần đáng chú ý, có một không hai trong cuộc đời của người tù nhóm 520 Xuyên Mộc có tên Phạm Văn Thành này. Mọi quý vị theo dõi tiếp...

Năm 1990 khi chuyển trình đến nhà của nhân đạo HO của chính phủ Mỹ đưa ra, Phạm Văn Thành lúc đó đang ngày ngày chế độ rau củ vùng kinh tế mới Cây Gáo, Trường Bom nên hoàn toàn không hay biết gì cả. Đến khi một người bạn thân của anh thì còn học trung học là Nguyễn Anh Tuấn (hiện đang đến nhà của tôi Lafayette, Louisiana) nhận tin lên báo cho anh biết về chuyến trình này... Nguyễn Anh Tuấn cũng cho biết là mình đã nộp đơn xong và đang chờ phái đoàn Mỹ phỏng vấn. Anh bạn này thúc đẩy Phạm Văn Thành nên lo thủ tục cần thiết và nộp đơn sớm để được phỏng vấn sớm...

Tuy nhiên sau khi xem kỹ điều kiện thì Phạm Văn Thành không chịu tiếp tục, vì điều kiện học tập lệ tiền quy định được nhận phần phỏng vấn cho những người quân nhân, cán chính thuộc QLNVNCH là phải chứng minh được mình đã từng bị tù cộng sản trên 3 năm. Oái ăm thay trường

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

họp Phạm Văn Thành hiện nay tôi không có gì ý tứ gì chăng minh đợc đi u này, mặc dù anh đã từng tù hơn 5 năm và qua mấy trại khác nhau trước khi trốn thoát khỏi trại Xuyên Mộc! Ngoài ra tên và gì ý tứ của anh hiện nay đang xài là tên gì! Anh không còn gì ý tứ gì chăng minh đợc tên thật của mình.

Tuy thật việc như vậy anh cũng có đi n đ n c u may và khai thật hết t t c m i v i c trong phần khai lý lịch....K t qu đ n c a anh đ a vào không đợc chấp nhận vì thi u gì ý tứ họp l : Gì y ra trốn chăng minh đã tù c i t o trên 3 năm! Nhìn b n bè và ng i quen l n l t đợc nh n đ n và ch g i tên ph ng v n làm anh càng nôn nóng và tuy t v ng h n. Đây là c h i cu i cùng ngoài ra không còn c h i nào khác có thể c u v t anh và gia đình thoát ra khỏi ch đ c ng s n hi n t i c ! Anh n n chí đ n đ không còn thi t gì đ n làm ăn n a. M i v i c nhà đ u giao phó cho v con lo, còn anh thì c đi lên Saigon nghe ngóng tin t c, hy v ng có m t cách nào khác đ đợc phái đoàn M ph ng v n. Ng i ta b o anh v t r i cũ xin gì ý ch ng nh n, nh ng đ i v i nh ng ng i đợc th v mà b m t gì y ra t r i thì còn làm cách này đợc. Còn trốn ng họp trốn trại nh anh thì ai mà ch ng nh n cho. V l i t r v t r i cũ thì ch ng khác nào mang thân vào mi ng c p, nguy hi m quá...

Sau nh u tháng đi l i, t n kém đ th mà không đợc gì c . Phạm Văn Thành buồn r u l m và càng đau lòng h n khi nhìn th y v con s ng lam lũ khu kinh t m i. Nh n th y mình cũng đã t ng tù c i t o 5 năm, ch u bi t bao nhiêu đ ng cay c c kh . Ch vì b t mẫn ch đ đ i x hà kh c c a b n công an t r i... và vì mu n s ng T Do nên anh m i ph i t r n t r i. Đ r i h u qu b y gì không có gì chăng minh đợc là anh đã tù đ th i h n yêu c u đ đợc c c u xét thì đau quá!! Không l v con anh ph i su t đ i ch u s ng lây l t khu kinh t m i Cây Gáo này hoài sao? Rõ ràng anh đã liên l y đ n gia đình, n u không thì v con anh ch c cũng đợc đi đ nh c M nh nh ng gia đình sĩ quan khác...Càng nghĩ Phạm Văn Thành càng đau lòng thêm. Sau nh u đêm trốn t r c không ng đợc, anh quy t đ nh t r i t r i cũ Xuyên Mộc trình đi n và xin đợc tù l i. Hy v ng sau khi h t h n s đợc th v v i m t gì ý ch ng nh n ra t r i. Vì t ng lai c a gia đình v con, vì khát v ng đợc s ng trong m t x T Do, thoát khỏi ch đ k m k p c a ch đ c ng s n hi n t i... anh đành đi n c bài li u này, chấp nhận h t m i h u qu . Anh bi t r ng đi n p m ng nh th , có thể h s b t gì anh l i nh t t r i n miên không có ngày ra, có thể b gông cùm đánh đ p và th m chí có thể m t c m ng n a cũng không bi t ch ng... Tuy nhiên thà là li u nh v y còn hy v ng có đợc m t t ng lai sáng s a cho gia đình, còn h n là c s ng lây l t mãi khu kinh t m i Cây Gáo này su t đ i! Anh t an i mi n còn s ng thì h nh t mãi cũng ph i có ngày ra. Lúc đó anh s họp l n p đ n xin c u xét đi đ nh c theo đi n HO. Vì n nh c a m t ngày mai t i sáng n i x T Do làm anh quy t tâm h n!

Tuy đã có quy t tâm nh v y nh ng Phạm Văn Thành không dám bàn v i v con v ý đ nh c a mình vì s b ng n c n. Anh âm th m tìm đ n m t ng i b n tù trong nhóm 520 Xuyên Mộc trước đây là anh Nguyễn Văn V ng (Hiện đang đ nh c t i California), nói ý đ nh c a mình cho Nguyễn Văn V ng bi t và nh anh b n này ch d m anh lên trại Xuyên Mộc, sau đó t r v báo cho gia đình v con anh bi t sau.

Nguyễn Văn V ng cũng kinh ng c trước quy t đ nh c a b n, lên t ng khuyên c n anh nên suy nghĩ l i vì ý đ nh này qu th t quá nguy hi m. Nh ng ý Phạm Văn Thành đã c ng quy t nh v y r i nên ng i b n này cũng đành ch u. Sau khi bàn b c c n k và chu n b tinh th n cho m i tình hu ng x u nh t có thể x y ra, hai ng i b n ch nhau trên m t chi c Honda đi

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

thông lên Xuyên Mộc. Lúc đó là năm 1991, nếu tính từ khi trốn trại ra năm 1980 thì anh Phạm Văn Thúc đã ở bên ngoài đúng 11 năm rồi.

Trại Xuyên Mộc lúc bấy giờ hầu như đã thay đổi hết. Nơi đây không còn nhà tù cộng sản sừng sững nữa, mà chỉ còn là trại tù dành cho tội phạm hình sự mà thôi. Không ban chấp hành trại, công an quần áo và các vệ binh cũ cũng không còn ở đó nữa. Mọi cán bộ công an mới không biết gì về vấn đề tù sĩ quan cộng sản ở đây. Khi Phạm Văn Thúc cho biết mình đã trốn khỏi trại này 11 năm trước, bấy giờ vào trình diện để xin đổi công từ trại này, thì tất cả cán bộ công an trại ngỡ ngàng nhìn anh như nhìn một người điên. Họ ngạc nhiên cũng phải, vì trước đây đâu bao giờ có trại giam nào xảy ra như thế này? Họ hỏi anh:

- "Lý do gì anh đã trốn thoát ra ngoài 11 năm rồi, bây giờ mới trở vào trại thú?"

Phạm Văn Thúc trả lời:

- "Đời sống bên ngoài càng ngày càng khó khăn đến với một người sống không gia đình như anh. Vợ tôi anh còn có một con nên càng gặp khó khăn nhiều hơn. Cuối cùng cháu được nghỉ học nên anh quyết định nhả con để cháu đi học để hy vọng sau khi tù xong, ít nhất sẽ được trở về quê làm việc và sống như người thường và sau khi về cuộc sống sẽ dần dần hơn, không phải trốn trại như người ta..."

Hỏi còn hỏi anh hiểu được nữa và bắt anh làm bản tự khai. Anh cũng viết đơn khai sau khi trốn trại về sống với vợ con thì hiểu nhau khác nhau không gia đình gì cả, nên không ai chấp nhận đơn khai của anh.

Theo lời anh Phạm Văn Thúc kể thì ban chấp hành trại Xuyên Mộc lúc bấy giờ không quyết định được trước ngỏ của anh nên gọi anh về trại đó và đến với Ban Nội Vụ xin chấp thuận. Một lúc lâu sau, ban công an trại quay lại nói ngay với anh:

- "Anh mà có tinh thần tự giác trở về trại thành thật khai báo cái gì? Nói thật đi. Mục đích của anh đến đây chỉ vì muốn xin gia đình chấp nhận để được về quê thôi. Có phải thế không?"

Cả ban xóm hỏi anh câu này xong cả chỗ trở ngại hoài. Anh cũng ngại ngại cho qua chuyện với ban chúng. Anh đoán sau khi đến với Ban Nội Vụ xin chấp thuận, chắc có lẽ trên Ban Nội Vụ có nói gì đó về chấp nhận trình HO, nên đám công an mới biết được mục đích của anh, chỗ trước đó chúng còn ngỡ ngàng không biết gì cả.

Cuối cùng họ giam Phạm Văn Thúc ở chung một buồng với đám tù hình sự. Ban ngày anh không phải làm việc gì hết, ban đêm công an giao cho anh nhiệm vụ "trông ngó buồng", đi tìm danh và trông chấp nhận tù hình sự tìm cách trốn. Anh cũng đi tìm trong buồng:

- "Mình là thông tin trốn trại ngày trước, bây giờ lại làm nhiệm vụ canh chấp nhận tù trốn trại. Đúng là khôi hài thật!".

Làm "trông ngó buồng" được mấy hôm cũng mãi một chỗ tù túng quá, anh xin được ra ngoài lao động. Họ cho anh ra trông coi máy móc ở trại, hàng ngày theo dõi xem có bắt được ai không?? Công việc cũng không có gì nặng nhọc và đi đứng đáng nói là không ai cai quản anh cả. Anh muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm miễn là trong phạm vi đó thôi. Trong kho công trại

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

gian tù lần này, gia đình với con anh được phép lên thăm vì ông được tha tội tử hình. Nói chung họ đi với anh lần này rất thoải mái, ngoài sự thông cảm của anh. Công nhân Phạm Văn Thành ở gần đúng một năm thì một hôm được gọi về buồng giam nhốt lại, không cho ra ngoài lao động nữa. Trong buồng giam khoảng 3 tuần thì anh được gọi lên thăm vợ. Họ cấp cho anh một giấy ra trả về cho người thân từ ngày được thả anh trình diện tại trung tâm cộng sản 28 tháng 6 năm 1975 được khi thả vào tháng 6 năm 1992 (không nhớ rõ ngày). Nhớ vợ là họ đã chấp nhận anh tù liên tục 17 năm không gián đoạn, xem như anh chưa hề trốn trả ngoài bao giờ. Anh cũng ngạc nhiên với điều này tuy nhiên cũng chấp nhận thực tế gì cũng vì đã đặt cược kỳ vọng mong muốn. Phạm Văn Thành cảm thấy giấy ra trả về với tên thật của mình trên đó mà lòng vui mừng vô hạn. Lần này thì chắc chắn anh đã đi về quê theo diện HO rồi. Tuy nhiên anh không ngạc nhiên vì chấp nhận anh đã tù liên tục 17 năm vô tình lại đưa anh vào một trại khác!

Sau khi về nhà không bao lâu, Phạm Văn Thành xúc động ngay vì được xin đi theo chương trình HO. Lần này được của anh được nhận ngay. Anh vui mừng trở về nhà yên tâm chờ đợi. Cuối năm 1994 anh nhận được giấy mời đi phỏng vấn. Khi nói cũng biết là anh và gia đình vui mừng biết chắc chắn nào. Đúng ngày hẹn, hai vợ chồng anh lên Saigon gặp phái đoàn Mỹ. Sau đây là tóm tắt những điều trong buổi phỏng vấn ngắn gọn và vài phái đoàn Mỹ:

Theo đúng thủ tục, Họ yêu cầu anh giữ tay tuyên thệ những lời khai trong cuộc phỏng vấn là hoàn toàn sự thật. Nếu gian dối thì sẽ chịu mọi trách nhiệm... và họ sẽ không được xét nữa. Sau đó họ hỏi anh:

- "Xin ông cho biết tên thật của ông là gì? Gia đình của ông hiện nay như thế nào?"

Anh trả lời:

- "Tôi tên Phạm Văn Thành. Tôi có vợ và 3 con."

- "Ngoài tên này ra, ông còn sử dụng tên nào khác nữa không?"

- "Có! Sau khi trốn trả về, để tránh tại một địa phương và dè dặt trong việc đi lại, tôi có vài tên giả. Tôi đã có khai chuyện này trong phần khai lý lịch trong hồ sơ..."

- "Hiện ông có đang sống cùng với vợ con của ông không? và đang làm nghề gì?"

- "Vâng, tôi đang sống cùng với vợ và 3 con của tôi ở Cây Gáo, Trại Ng Bom. Chúng tôi hiện đang sống bằng nghề bán nước mắm"

- "Trước năm 1975, công bố của anh về của ông là gì? Đến với ở đâu?"

- "Trước 1975 công bố của tôi là Thiệu úy. Chức vụ Phân Chi Khu Trại Ng, đến với tôi tại tỉnh Long An"

Người Mỹ trong phái đoàn phỏng vấn nhìn vào hồ sơ của anh một lúc rồi hỏi:

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

- "Cấp báo của ông là Thiệu Ủy, chắc vậy. Phân Chi Khu Trùng Khánh, nhưng tôi sao ông đi học tập cộng sản từ năm 17 năm? Ngay cấp báo Trùng Khánh đây đi học tập cộng sản cũng không lâu đâu như vậy? Có gì đặc biệt trong việc ông đi cộng sản từ đây không?"

- "Tôi đã trình bày rất rõ trong phần khai lý lịch là số tháng thiếu gian tù cộng sản của tôi hai lần tổng cộng 6 năm, 3 ngày: Lần đầu nhất hơn 5 năm, sau đó tôi trốn trại ra ngoài hơn 11 năm. Lần thứ hai học tập tôi lại khoảng gần đúng 1 năm "

- "Nhưng tôi sao trong giấy ra trại ghi rõ tháng gian tính từ ngày ông đi trình diện là 28 tháng 6 năm 1975 cho đến ngày ông được thả ra năm 1992. Như vậy không phải là tổng cộng tháng gian đã hơn trong trại là 17 năm hay sao?"

Mười M đến phòng họp của Phạm Văn Thạch nói chuyện với anh:

- "Mong ông phải khai rõ hơn về chuyện này vì chúng tôi nhận thấy có điều gì đó không ổn trong tờ giấy ra trại này và lại khai của ông?? Có phải giấy ra trại này giả không?"

Đến đây thì Phạm Văn Thạch cảm thấy bất an lắm:

- "Giấy ra trại đó dĩ nhiên là thật! Tôi cũng không biết tôi sao học lại chính nhận trong giấy ra trại như vậy? Lại khai của tôi hoàn toàn là số thật. Ông có thể liên lạc kiếm chứng với họ "

Người M đến đóng tập hồ sơ của Phạm Văn Thạch lại một cách lạnh lùng:

- "Thiếu gian trốn trại bên ngoài 11 năm của ông nếu là số thật thì tôi sao học lại không tính được? Rồi tức chúng tôi không có nhiệm vụ tìm hiểu tôi sao cho vấn đề mâu thuẫn này của ông?"

Rồi không đợi Phạm Văn Thạch có dịp trình bày thêm, người M này tiếp luôn:

- "Rồi tức chúng tôi chắc chắn sẽ xét hồ sơ này của ông vì những lại khai và giấy của ông đã không chứng minh được rõ ràng và ăn khớp với nhau. Bây giờ xin mời ông bà và chúc may mắn."

Bỗng nhiên phòng họp vắng, phải nói là tình hình Phạm Văn Thạch xuống thế thảm. Mọi hy vọng tan biến hết! Rồi cuộc sau bao nhiêu căng thẳng, chờ đợi, liên lạc đi trình diện xin tù lại lần thứ hai với hy vọng có được giấy ra trại để được phái đoàn M nhận đến cứu xét... đến rồi kết quả cũng chính tờ giấy ra trại này thôi anh... Càng suy nghĩ Phạm Văn Thạch càng thấy chán nản! Đám đông đang đứng tập phía trước của chỗ đến phiên mình được gọi vào phòng họp, thấy vẻ chính Phạm Văn Thạch buồn rầu đi ra thì xúm lại hỏi thăm. Sau khi biết chuyện hồ sơ của anh bị phái đoàn M từ chối vì không chứng minh được rõ ràng tháng gian trốn trại và tháng gian anh đã thiếu từ trước đây...., một người trong đám đông góp ý khuyên anh nên tìm lại những bản tù biết về chuyện trốn trại của anh và nhờ họ làm đơn xác nhận dù rồi gọi qua tòa đình sự Hoa Kỳ ở Bangkok xin tái cứu xét lại hồ sơ... chuyện này cũng chỉ là hy vọng thôi, tuy nhiên còn nếu thì còn tất...

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

Phạm Văn Thành cũng muốn nghe theo lời khuyên đó lắm, nhưng bây giờ biết đi đâu mà tìm gặp bạn tù cũ nhé giúp xác nhận dùm việc anh đã trốn trốn...? Thành đi tìm lúc đó là cuối năm 1994 các bạn tù cộng sản anh đã đi đến nhà công theo hướng dẫn HO trốn công đó hết rồi!! Số cộng sản anh đúng là xui tận mạng! Chẳng lẽ Thành nghĩ đến tình thế thách thức của gia đình anh hay sao? Bao nhiêu số công ý chí cộng sản anh dồn nhảu kiết quết hết. Vậy chẳng anh chờ còn biết đêm ngày của người xin Thành nghĩ đến, trên ban phép màu ra tay của giúp mà thôi!!

Có lẽ lời của người nguy hiểm đến thành tâm cộng sản và chẳng Phạm Văn Thành cuối cùng đã thấm vào tai Thành nghĩ đến và khi nhìn Ngài công đến nên đã lóe lên cho anh một tia hy vọng mới: Trong khi dò tìm của may mắn tìm công nhảu ngảu bạn tù cũ, thì anh nghe nói có một người tên là Đào Văn Long, trốn công đây cũng là là tù cộng sản trốn Xuyên Mộc, ra đã đi đến nhà công theo hướng dẫn HO lâu rồi, nhưng vì anh này bạn bạn nhảu nên phải đi lên và uổng thu công cộng sản trốn khi nào hết mới đến công đi. Tuy thế không ai biết rõ anh Đào Văn Long hiện nay đang ở đâu?

Nhờ tin này Phạm Văn Thành mừng quá. Thành nghĩ ai chẳng Đào Văn Long thì anh rất thân, thì lúc hai người còn ở trốn Suối Máu. Anh còn nhớ lúc chuyện trốn trốn Suối Máu và Xuyên Mộc, anh và Đào Văn Long ngảu k bên nhau trên cùng một chiếc xe. Khi đi ngang qua Bà Rịa Vũng Tàu, anh nhớ Đào Văn Long có cho anh nghe rằng nhà ba anh ta ở Bà Rịa, Vũng Tàu thì nhảu đi trốn công. Gần nhảu nhảu ngảu ở lâu vùng này đến biết đến ba anh Đào Văn Long công. Công đến đó hết tên ông Ba Quố là số có người chẳng đến ngay. Lúc bấy giờ người trên xe, Đào Văn Long cho anh nghe chuyện này cũng chẳng là vô tình khi xe đi ngang qua vùng này vậy thôi chẳng không có ý gì khác. Tuy nhiên vì tên thành nghĩ người cộng sản ba anh Đào Văn Long là "Ba Quố" khá đến công biết nên khi nhìn Phạm Văn Thành còn nhớ thì bây giờ.

Thành là Phạm Văn Thành lên đến công đi Bà Rịa, Vũng Tàu hết thăm nhà ông Ba Quố ngay, hy vọng thì đó số biết đến công tin công người bạn Đào Văn Long. Sau khi đến nhìn hết thăm nhảu người, cuối cùng anh đến công một anh lái xe Honda ôm cho biết ông Ba Quố đã chờ lâu rồi. Nghe tin này Phạm Văn Thành chẳng vui, tuy nhiên anh cũng chẳng hề tiếc:

- "Thành anh có biết con cái của ông Ba Quố còn nhảu ngảu và ở đâu không?"

Anh tài xế xe ôm trả lời:

- "Ông ta có người con gái đang mở quán bán hàng thì ở đây thôi."

Mừng quá, thành là số xe Honda ôm, Phạm Văn Thành nhảu lên nhảu chẳng ngay thì chẳng cô con gái ông Ba Quố. Té ra đây chính là cô em cộng sản Đào Văn Long, người bạn tù mà anh muốn tìm. Nhớ cô này chẳng đến, sau đó anh đã tìm gặp Đào Văn Long. Cũng may là anh này vẫn còn đang uổng thu công đi trốn bạn bạn nhảu nên Phạm Văn Thành mới có công hề gặp đến công, nếu không thì chẳng anh ta cũng đã đi đến lâu rồi. Sau khi biết rõ câu chuyện, Đào Văn Long đến cho Phạm Văn Thành đến chẳng cộng sản một người khác cũng rất thân và công hai người thì lúc còn ở trốn Suối Máu. Đó là anh Nguyễn Đức Dũng, biết danh Dũng "Sún", đã đi đến nhà công hướng dẫn HO và hiện đang sống ở Washington DC. Đào Văn Long khuyên anh nên gặp thì liên lạc và nói rõ ý đến nhà cộng sản mình cho Dũng "Sún" biết. Chẳng công Dũng "Sún" số liên lạc thêm đến công nhảu anh em khác làm đến xác nhận cho anh đến bạn tức hết số.

Lặp công Phạm Văn Thành gặp ngay một lá thư qua M cho Nguyễn Đức Dũng kể rõ mới chuyện

Câu chuyện của một người tù cộng sản

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Thứ Bảy, 16 Tháng 7 Năm 2011 05:31

và nhờ anh này giúp đỡ. Đến đây thì hình như mọi người nín, rồi rồi cả gia đình anh đã thức suốt đêm. Mọi chuyện sau đó xảy ra thật như phép màu, ăn khế phải với nhau một cách tuyệt diệu. Sau khi nhận được cả ba, Nguyễn Đức Dũng đã liên lạc được 8 bạn tù cộng sản khác cũng ở cùng trại Xuyên Mộc với nhau trước đây, cùng làm ngay một tờ đơn xác nhận rằng có quen biết với Phạm Văn Thạch từ lúc còn ở trại cũ Suối Máu và cùng chuyển sang trại Xuyên Mộc vào năm 1979... tờ giấy khai báo rõ chuyện trên trên năm 1980 của anh như thế nào... sau đó mang đi theo thức ăn ký và gửi bạn chính qua toà để ở Hoa Kỳ ở Bangkok, Thailand và một bạn sao cho anh. Năm 1997, phái đoàn Mỹ mời hai họ Phạm Văn Thạch, gửi giấy mời và chờ anh trở lại tái phỏng vấn và tuyên bố chấp nhận gia đình anh được đến theo diện nhân đạo HO 40. Gia đình anh lên đường đi đến nhà không bao lâu sau đó, chờ một chút quăng đi dài đến đến từng người như không bao giờ thoát ra được. Hiện anh Phạm Văn Thạch đang sống an lành cùng gia đình tại thành phố Philadelphia, tiểu bang Pennsylvania, Hoa Kỳ.

Câu chuyện của anh Phạm Văn Thạch, một người tù cộng sản trong nhóm 520 Xuyên Mộc kể trên, là một điển hình đáng cho chúng ta suy nghĩ về ý chí kiên cường, quyết không chấp nhận sống dưới sự kiểm soát của chế độ cộng sản... cũng như tinh thần nhân ái, sẵn lòng đỡ đần bạn bè, sẵn sàng hy sinh và bắt chấp mọi hiểm nguy của anh để đánh đổi lấy cuộc sống TỰ DO mà anh hằng khao khát.